

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/49/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816010783
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3816010783.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému J. O. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí dňa 24. októbra 2018 prejednal odvolanie obžalovaného J. O. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. novembra 2017, sp.zn.2T/195/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného J. O. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. novembra 2017, sp.zn.2T/195/2016 bol obžalovaný J. O. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 10. 07. 2016 okolo 10:00 hodine v I. na ulici M. Y. na ceste pred domom so súpisným číslom X po predchádzajúcom slovnom konflikte z oplatenia záhrady vytrhol drevenú platu, ktorou opakovane udieral poškodeného B. R. do oblasti hrude a rúk, čím poškodenému B. R. spôsobil zlomeninu IV. rebra vpravo bez posunu, zmliaždenie hornej časti predlaktia vpravo, zmliaždenie a odreninu paže vľavo s krvným výronom a odreninu hrudníka vpravo s dobou liečenia 31 dní a dobou narušenia obvyklého spôsobu života v trvaní troch týždňov, počas ktorého nemohol vykonávať prácu baníka.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný J. O. odsúdený podľa § 364 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. h/ Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba vo výmere 24 mesiacov.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože v zákonnej lehote ho napadol odvolaním obžalovaný J. O. prostredníctvom svojho obhajcu pre nesprávnosť výroku o vine ako aj výroku o treste.

Obžalovaný v písomných dôvodoch svojho odvolania namietol, že rozsudok okresného súdu je nesprávny, nakoľko sa okresný súd nevysporiadal, respektíve nesprávne vysporiadal s okolnosťami významnými pre rozhodnutie, keď nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a v konaní, ktoré rozsudku predchádzalo sa neriadil jednou zo základných zásad trestného konania uvedenej v § 2 ods. 10 Tr. por. Má za to, že okresný súd nepostupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, keď sa nevenoval s rovnakou starostlivosťou objasneniu okolností svedčiacich v jeho prospech, ako sa venoval objasneniu okolností svedčiacich proti nemu. Obžalovaný poukázal na to, že od počiatku trestného konania vedeného proti jeho osobe, zásadne popiera spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu a tvrdí, že tento sa nestal. Má za to, že opačný záver nie je možné vyvodiť ani z vykonaného

dokazovania, nakoľko nebolo bezpochyby dokázané, že sa tento skutok stal. Poukázal najmä na rozpory vo výpovediach poškodeného a svedkov svedčiacich proti jeho osobe. K tomu uviedol, že svedok Z. M. vypovedal, že bol vtedy na záhrade svojho domu (na Ul. Y. 8) a podľa jeho výpovede mal odtiaľ vidieť a počuť obžalovaného ako sa háda s R. starším (pred domom na Ul. M. Y. X), a že sa od miesta konfliktu nachádzal asi 20 metrov. Tvrdí však, že dom svedka M. je od miesta skutku vzdialený viac ako 100 metrov a navyše sa nachádza na inej ulici, a preto je vylúčené, aby odtiaľ na miesto skutku videl a čokoľvek počul. Ďalej svedok Z. M. uviedol, že on zavolať poškodeného, aby išiel pomôcť svojmu otcovi, avšak poškodený vo svojej výpovedi uviedol, že ho boli zavolať nejaké deti. Ďalej poukázal na výpoveď svedka Z. R. mladšieho, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že bol na záhrade u starej mamy (dom na ulici Y. XX) a podľa jeho výpovede mal odtiaľ všetko vidieť a počuť. Obžalovaný však tvrdí, že zo záhrady domu jeho starej mamy nemohol na miesto skutku vidieť, ani nič počuť, nakoľko dom jeho starej mamy sa nachádza na inej ulici a medzi miestom skutku a záhradou stojí ďalší dom. Ďalej svedok Z. R. mladší uviedol, že poškodený na neho neútočil, avšak sám poškodený potvrdil, že ho udrel. Obžalovaný poznamenal, že poškodený bol za toto napadnutie jeho osoby a spôsobenie zranení aj odsúdený. Obžalovaný k písomným dôvodom odvolania pripojil aj snímku mapy ulíc M. Y. a Y. 2. Pokiaľ ide o výpoveď svedka Z. R. staršieho, tak tento uviedol, že poškodeného viackrát udrel do tváre a hlavy, a že poškodený sa nemohol postaviť a musel ho odniesť domov. Naproti tomu svedok Z. M. vypovedal, že obžalovaný poškodeného udrel len raz, a to do oblasti hrudníka, a že poškodený pri skutku stál. Okresný súd napriek uvedeným rozporom považoval tieto svedecké výpovede za vierohodné, zatiaľ čo svedecké výpovede J. O. staršieho a Q. K. ako aj výpoveď obžalovaného považoval za nevierohodné a nelogické, poukazujúc na lekársku správu zo dňa 10.07.2016, ktorá preukazuje existenciu zranení poškodeného už v čase okolo 14.05 hod. Obžalovaný zdôraznil, že existenciu zranení poškodeného nespochybňuje a nikdy ani nespochybňoval, ale tvrdí, že tieto mu on nespôsobil a musel k nim prísť neskôr, až potom ako napadol poškodený jeho. Poškodený je osobou, ktorá sa často dostáva do konfliktu s inými, a preto nemožno vylúčiť, že sa v daný deň dostal do roztržky s niekým iným, kto mu zranenia spôsobil a podľa jeho názoru nemožno vylúčiť ani to, že mu ich spôsobil niektorý z jeho príbuzných. Obžalovaný poukázal pritom na skutočnosť, že poškodený bol ošetrovaný až o 14.05 hod., zatiaľ čo ku skutku malo podľa obžaloby dôjsť okolo 10.00 hod., teda až 4 hodiny potom ako ho mal obžalovaný údajne napadnúť. Taktiež má za to, že pokiaľ mu tak vážne zranenia ako tvrdí spôsobil, musel by lekársku pomoc vyhľadať bezprostredne po skutku. Pravdivosti jeho výpovede aj výpovedí svedkov J. O. staršieho a Q. K. nasvedčuje aj lekárska správa zo dňa 10.07.2016, kde sa konštatuje, že poškodený mal na hlave ranu o dĺžke 13 cm. Podľa jeho názoru je teda nepochybné, že táto mu musela byť spôsobená ostrým predmetom, a je vylúčené, že by bola spôsobená latou, ktorú mu mal poškodený údajne vytrhnúť z rúk a následne ho ňou udrieť. V danej veci má obžalovaný za to, že nie je možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť záver, že sa dopustil skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Poukázal na zásadu in dubio pro reo vyplývajúcu z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., použitie ktorej prichádza do úvahy vtedy ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Obžalovaný J. O. z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že ho spod obžaloby v súlade s ustanovením § 285 písm. c/ Tr. por. oslobodí, nakoľko nebolo dokázané, že spáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu.

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza do konania nariadeného verejného zasadnutia krajského súdu o ňom, písomne bližšie nevyjadril.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť. Poukázala na to, že podľa jej názoru, argumenty, ktoré uvádza obžalovaný vo svojom odvolaní, nie sú takého charakteru, ktoré by mohli spôsobiť zmenu záverov okresného súdu. Obžalovaný je v predmetnej veci usvedčovaný výpoveďou poškodeného, ktorý na svojej výpovedi počas celého konania zotrvával a zároveň jeho výpoveď je podporená súhrnom ďalších dôkazov na základe, ktorých okresný súd ustálil vecne správne vinu obžalovaného.

Obžalovaný J. O. a jeho obhajca na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Obžalovaný v

závere ešte dodal, že on bol napadnutý sekerami, motykami a nimi dobitý, a nie je pravda to ako ho v tomto konaní obviňujú.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade podaného odvolania, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., vykonal vo veci verejné zasadnutie dňa 24. októbra 2018, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku, odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel čiastočne o výpoveď obžalovaného, o výpovede poškodeného R., o výsluchy svedkov Z. M., Z. R. st., Z. R. ml., J. O. st., Q. K., prečítaním zápisníc o výsluchu svedkov L. O., C. C., K. V., O. C. z prípravného konania, o výsluch znalca MUDr. Jaroslava Ridoška, PhD. a jeho znalecký posudok ako aj o relevantné listinné dôkazy, ktoré sú obsahom spisu, na ktoré v napadnutom rozsudku podrobne poukázal. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku a pritom presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o uznaní obžalovaného za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania, a to spôsobom, ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu sú založené na zásadách logického konania a uvažovania, sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožnil.

Obžalovaný J. O. svojim konaním inému úmyselne ublížil na zdraví a fyzicky na mieste verejnosti prístupnom sa dopustil výtržnosti tým, že napadol iného, čin spáchal závažnejším spôsobom konania-so zbraňou.

Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako okresný súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal okresný súd, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktorými bolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že sa žalovaný skutok stal a že ho spáchal obžalovaný. Odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam nepovažoval preto za dôvodné a neakceptoval ich.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

K otázke hodnotenia dôkazov treba dodať, že podľa ustálenej súdnej praxe výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom a pritom celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, že ho spáchal obvinený a pritom ako trestne zodpovedný subjekt z hľadiska jeho príčetnosti.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že určite to nebol on, kto napadol poškodeného a nevie kto spôsobil poškodenému zranenia, tak v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd správne vyhodnotil dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a svoj záver o uznaní viny obžalovaného za predmetný skutok dostatočne zdôvodnil. Hodnotenie jednotlivých dôkazov by bolo len opakovaním záverov okresného súdu. Odvolací súd sa so zisteniami a závermi okresného súdu stotožnil, správne a náležite zistil skutkový stav veci, pričom sa správne vysporiadal i s obhajobnými tvrdeniami obžalovaného.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného zhodne s obžalobným návrhom ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. na skutkovom základe napadnutého rozsudku, pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku. V podrobnostiach preto len poukazuje na vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnemu posúdeniu konania obžalovaného, s ktorými sa stotožnil.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výroku o určení druhu trestu a jeho výmere. Okresný súd pri ukladaní druhu a výmery trestu dôsledne prihliadal na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák. s prihliadnutím na účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. Odvolací súd považuje za potrebné vysloviť názor, podľa ktorého na okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zák. nie je možné prihliadať mechanicky, ale v kontexte prejednávaneho prípadu je potrebné priradiť im rozumný význam pre potreby naplnenia účelu trestu. Okresný súd pri ukladaní trestu postupoval v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 4 Tr. zák.

Okresný súd pri ukladaní druhu a výmery trestu správne nezistil ani jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 Tr. zák. a na druhej strane správne vzhliadol prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., že obžalovaný spáchal viac trestných činov. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že okresný súd mal vzhliadnuť aj prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený, avšak na podklade odvolania obžalovaného v jeho prospech, odvolací súd nemohol tento nedostatok odstrániť; v opačnom prípade by došlo k porušeniu zásady zákazu reformatio in peius-zákazu zmeny k horšiemu. Odvolací súd žiadne iné poľahčujúce a prítiažujúce okolnosti nezistil.

Krajský súd dospel k záveru, že úhrnný trest odňatia slobody uložený obžalovanému na takmer dolnej zákonom upravenej hranici trestnej sadzby (okresný súd ukladal trest odňatia slobody v rozmedzí trestných sadzieb od 16 mesiacov až do 3 rokov) vo výmere 18 mesiacov, ktorý mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 24 mesiacov, zodpovedá zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaných trestných činov i zistené pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Z hľadiska doteraz uvedených dôvodov je zrejmé, že odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky obžalovaného za opodstatnené, nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo výrokoch o vine a o treste v prospech obžalovaného na podklade jeho odvolania, a preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.